

Arrest

nr. 267 692 van 2 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 7 december 2020, dienden op 10 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 18 januari 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekers werden gehoord op 19 april 2021.

1.3. Op 20 juli 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Deze beslissingen werden op 22 juli 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Syrische staatsburger te zijn. U bent afkomstig van de regio Homs, Shurt al Shiya en behoort tot de soennitische stekking binnen de Islam. Niet lang na uw geboorte verhuisde u met uw familie naar de hoofdstad Damascus. In 2012 verliet u samen met uw familie Syrië omwille van de burgeroorlog. U vestigde zich met uw familie in Libanon in de Bekaa-vallei. U verbleef met uw familie in Libanon tot einde 2013. Vanuit Libanon reisde u met uw familie naar Turkije, vandaaruit reisde u naar Algerije waar u anderhalf jaar met uw familie verbleef. Vervolgens reisde u via Marokko, Spanje naar Frankrijk waar u aankwam in 2016. Op 12 februari 2016, u was toen 14 jaar oud, werden u en uw familie in Frankrijk erkend als vluchteling. Uw familie vestigde zich in Lemans. U studeerde een jaar als kok maar na een jaar stopte u met deze studie. Ook een opleiding als timmerman rondde u niet af. U werkte als kapper alsook in een pizzeria en broodjeszaak.

Sedert 21 juli 2018 heeft u een relatie met M.R.. U kende haar nog van uw kindertijd uit Syrië alwaar jullie in dezelfde wijk woonden. Jullie families waren bevriend, waardoor jullie elkaar ook in Frankrijk opzochten. Jullie families waren niet op de hoogte van jullie relatie. Jullie zagen elkaar een keer per jaar, maar onderhielden stiekem contact via Snapchat. De moeder van R. ontdekte evenwel dat jullie een relatie met elkaar hadden. De families namen contact met elkaar op waarop werd besloten om jullie GSM's af te nemen. Daarenboven ging uw familie niet akkoord met een huwelijk tussen u en R. omdat R. en haar familie in tegenstelling tot uw familie, geen praktiserende gelovigen zouden zijn. Jullie hadden gedurende 6 maanden geen contact meer met elkaar. In deze periode werd u alsook R. opgesloten en geslagen. R. slaagde erin om u toch te contacteren waardoor jullie een afspraak konden maken om samen weg te vluchten naar Parijs. In Parijs sloten jullie op 27 februari 2020 een religieus huwelijk af voor een sheikh. Uiteindelijk aanvaarde uw familie uw huwelijk met R. en trok u met R. in bij uw ouders. De familie van R. bleef zich verzetten tegen het huwelijk.

Nadat jullie zich bij uw familie hadden gevestigd, ging u op een bepaald moment met uw ouders op bezoek bij familie in Parijs. R. bleef achter bij uw zussen in het ouderlijk huis. Op een bepaald moment zag u dat uw snapchat account was geopend door uw zus H.. Daarop zag u dat uw zussen in de ouderlijke woonst in aanwezigheid waren van onbekende mannen. U lichtte uw vader hierover in waarop er een familiaal probleem ontstond. Uw zussen werden door uw vader kaalgeschoren omdat ze de eer van de familie zouden hebben bezoedeld. Uw echtgenote werd er van beschuldigd uw zussen hiertoe aangezet te hebben. In het licht van deze beschuldigingen besloten zij dat u van R. moest scheiden en dat R. terug naar haar ouders gestuurd moest worden. U weigerde op dit verzoek in te gaan. In de tussentijd raakte R. ook zwanger. Daar uw moeder evenwel R. veel zwaar werk liet verrichten, verloor ze het kindje na een maand zwangerschap.

R. raakte evenwel opnieuw zwanger. Na drie à vier maanden zwangerschap besloot uw familie evenwel dat R. alsnog moest terugkeren naar haar familie. U verzette zich hiertegen, doch werd door uw vader geslagen. R. werd uiteindelijk teruggestuurd naar haar familie. Na aankomst bij haar familie werd ze door haar vader en moeder geslagen. Onder druk van haar familie werd R. gedwongen om een abortus te ondergaan. Vervolgens zou ze ook onder druk zijn gezet om een klacht tegen u in te dienen waarin u werd beschuldigd van gedwongen huwelijk en verkrachting. Er volgde een periode van weinig contact omdat R. haar GSM - die ze van u had gekregen - werd afgepakt door haar ouders. Desalniettemin slaagden jullie erin om samen te vluchten naar Parijs en wel op 5 december 2020. Jullie dienden daags na aankomst in Parijs een klacht in bij het politiekantoor in de omgeving van het Gard du Nord. De politie-inspecteur nam uw klacht evenwel niet in overweging omdat u geen bewijzen kon neerleggen. U vroeg hen ook om hulp bij het vinden van een woning en verzocht hen om u een identiteitskaart af te leveren. Uw hulpverzoeken werden evenwel afgewezen, ondermeer omdat u niet over een identiteitskaart en een verblijfsvergunning zou beschikken. Daags nadien reisde u door naar Orléans. Door de lockdown waren alle officiële instellingen in de stad gesloten. U werd geadviseerd om een telefoonnummer te bellen en na verschillende malen het nummer te hebben gebeld, werd u uiteindelijk doorverwezen naar de gemeente en vervolgens naar het telefoonnummer 115, dat u kon contacteren met de vraag of er plaats was in een opvangtehuis. Deze poging leidde tot niets. Vervolgens klopte u andermaal aan bij een politiekantoor alwaar men uw klacht andermaal weigerde te registreren.

Ondertussen registreerde uw telefoon meer dan 25 gemiste oproepen van uw broer en talloze berichten. U gaf hier geen gehoor aan.

U reisde samen met R. door naar Lille waar u ook zonder succes naar een onderkomen zocht. In Lille kreeg u een telefoontje van een onbekend nummer, dat u op een bepaald moment alsnog accepteerde. Een voor u onbekende stem zei dat waar jullie ook zouden zijn, men jullie zou vinden. Na dit dreigement en hierbij uw bevindingen geen steun te ervaren vanwege de Franse autoriteiten, besloot u op 4 december 2020 met R. Frankrijk te verlaten en door te reizen naar Duitsland.

U werd evenwel onderschept op het Belgische grondgebied en diende hierop op 10 december 2020, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Ondertussen zouden uw ouders ook 'via via' hebben vernomen dat u uw echtgenote R. de vrijheid zou hebben gegeven om 'live' te gaan op instagram alsook om te roken. Ook dit zou kwaad bloed hebben gezet en hebben bijgedragen aan hun voornemen u om te brengen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een kopie van uw Syrisch paspoort, een kopie van uw medische verzekeringskaart afgeleverd in 2018, een kopie van een geboorteakte afgeleverd door OPFRA, attesten van OPFRA in verband met uw erkenning als vluchteling dd. oktober 2016, een kopie van bewijs van ziekteverzekering, een foto waarop u afgebeeld staat met bloed op uw gezicht, kopieën van telefoonconversaties via Whatsapp, een proces-verbaal van R. dd. 14/10/2020 tegen u en uw familie.

Op 31 mei 2021 maakte uw advocaat mter. P. De Wolf uw opmerkingen over mbt. tot de notities van persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (verklaringen DVZ, p. 10 en CGVS, p. 9, stuk 4), blijkt dat u reeds in 2016 internationale bescherming heeft verkregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk in Frankrijk. U stelt evenwel voorop niet te weten of u nog internationale bescherming geniet en bijgevolg over een verblijfsvergunning beschikt. Zo zou u verschillende keren een identiteitskaart en verblijfsvergunning hebben aangevraagd zonder enig resultaat (CGVS, p. 6, 13).

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. U legt in dit verband overigens geen enkel begin van bewijs voor dat u problemen zou hebben gekend met de geldigheid uw verblijfsvergunning of het bekomen van een identiteitskaart (CGVS, p. 13).

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Frankrijk of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet voorts worden aangenomen dat uw behandeling en rechten in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Frankrijk dreigt slachtoffer te worden van bloedwraak moet worden opgemerkt dat deze verklaringen niet kunnen overtuigen.

Vooreerst dient te worden opmerkt dat ofschoon uw ouders tegen het huwelijk met R. waren, ze uiteindelijk instemden met dat huwelijk. Door dit huwelijk te accepteren en jullie bij de familie in te laten wonen, was het ook voor de buitenwereld zichtbaar dat u en R. een koppel vormden en dat deze verbintenis door de familie werd geaccepteerd. Door deze acceptatie, is het moeilijk in te zien, op welke wijze u de familie-eer zou hebben geschonden door uw relatie met R. gewoonweg verder te zetten. Ofschoon er op een bepaald moment problemen zouden zijn ontstaan tussen R. en uw familie, overtuigt u niet dat R. hierdoor de familie publiek ten schande zou hebben gemaakt waardoor er zware sancties zouden moeten volgen. Waar uw familie R. zou hebben verweten uw zussen te hebben aangezet Afghaanse jongemannen uit te nodigen in de ouderlijke woonst, betreft het hier louter een interne familieaangelegenheid. Voor de buitenwereld was dit incident immer niet gekend, laat staan dat geweten was dat R. hierbij betrokken zou zijn. Gezien de schande in casu, niet in de openbaarheid heeft plaatsgevonden, is het dan ook niet overtuigend dat u om die reden door uw familie zou zijn gedwongen te scheiden van R.. Laat staan dat u door uw weigering te scheiden de familie verder ten schande zou maken en deze schande enkel zou kunnen worden rechtgezet door u om het leven te brengen. Dat u na betreffend incident nog 4 à 5 maanden samen met R. bij uw ouders bleef wonen schraagt bovenstaande vaststelling (CGVS, p. 12). De door u ingeroepen problemen dat u in Frankrijk slachtoffer dreigt te worden van eerwraak, zijn dan ook niet overtuigend.

Verder roept u in, dat na uw vertrek met R. in december 2020, uw ouders via via zouden hebben vernomen dat u uw echtgenote R. de vrijheid zou hebben gegeven om live te gaan op Instagram alsook om te roken (CGVS, p.17). U stelt in dit verband immers dat als u terug de “oude” zou worden, met andere woorden u zich opnieuw zou conformeren naar de waarden en normen van uw ouders, ze u weer met rust zouden laten (CGVS, p. 17). Deze redenering staat haaks op het principe van de eerwraak, waar de familie eer enkel kan worden hersteld door ernstige sancties en in uw geval, zoals u beweert door uw dood. Uw verklaringen in dit verband zijn dan ook niet consistent en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat u bij terugkeer naar Frankrijk dreigt het slachtoffer te worden van eerwraak.

Verder leggen u en R. tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip waarom jullie voor het eerst dreigementen zouden hebben ontvangen van uw familie. Zo beweert u dat u met R. op zoek was naar een opvang in Lille toen u een spraakbericht van een onbekende afzender zou hebben ontvangen, met de doodsb bedreiging. Hierop zouden jullie hebben beslist om door te reizen naar België (CGVS, p. 16). Uw echtgenote R. verklaart in dit verband nochtans dat jullie voor het eerst doodsb bedreigingen zouden hebben ontvangen nadat jullie al in België waren aangekomen (CGVS 20/19585, p 13). Voorliggende tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan u geloofwaardigheid van verklaringen ter zake.

Uit voorafgaande moet dan ook worden geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging omwille van een van de vijf vervolgingsgronden van de Vluchtelingenconventie, te weten uw religieuze of politieke overtuiging, uw etnische origine, uw nationaliteit of uw behoren tot een sociale groep.

Evenmin kan op basis van de door u ingeroepen familiale conflicten worden aangenomen dat u in Frankrijk een ernstig risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Zo verklaarde u een maand lang opgesloten te zijn geweest nadat uw familie er achter kwam dat u een relatie onderhield met R. (CGVS, p. 8). Dat u na deze feiten ofschoon uw ouders finaal het huwelijk met R. goedkeurden, opnieuw besloot in te trekken bij uw ouders, doet afbreuk aan de ernst van de schade die u inroept die werd veroorzaakt door uw ouders. U had immers in Frankrijk op zoek kunnen gaan naar hulp om samen met R. een eigen onderkomen te vinden, waar u onafhankelijker van uw familie uw leven zou kunnen uitbouwen. Dat u dit heeft nagelaten en opnieuw in rok bij uw ouders, ondergraaft de ernst van de feiten ten aanzien van uw persoon, die u inroept.

U stelt vervolgens dat toen er problemen ontstonden tussen R. en uw familie, u door uw vader werd geslagen nadat u weigerde van R. te scheiden. R. zou in deze periode, die ongeveer 8 maanden in beslag nam, door uw familie dusdanig slecht zijn behandeld dat ze een miskraam zou hebben gekregen. In dit verband dient te worden opgemerkt dat u ondanks het intra-familiaal geweld, woonachtig bleef bij uw familie. U gevraagd waarom u gedurende deze periode niet met R. een veiliger onderkomen of hulp zocht, geeft u aan dat het u niet zou zijn gelukt een ander onderkomen te vinden. Daarnaast zou u niet hebben kunnen werken omdat u niet over een verblijfskaart beschikte waardoor u eveneens belemmerd was in uw mogelijkheden om bij uw familie te kunnen vertrekken. Gezien u een begunstigde bent van internationale bescherming in Frankrijk en u daarnaast in supra blijkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt in verband met uw problemen om een verblijfsvergunning te bekomen, kan deze uitleg niet worden weerhouden. Nergens uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u in betreffende periode doorgedreven pogingen heeft ondernomen om u samen met R. aan uw familiale context en aan het geweld van uw ouders vis a vis u zelf en uw zwangere vrouw te onttrekken (CGVS, p. 13).

In dit verband dienen ook vraagtekens te worden geplaatst bij uw verklaring dat u als toekomstige vader, zou zijn benadeeld door de abortus die uw echtgenote R., gedwongen door haar ouders, zou hebben moeten ondergaan.

Vooreerst is het opmerkelijk dat R. bij haar verklaringen tegenover de DVZ niet aanhaalt een gedwongen abortus te hebben ondergaan. U noch R. leggen geen enkel begin van bewijs voor in verband met betreffende abortus die in Frankrijk in het najaar van 2020 zou hebben plaatsgevonden. Dat u vooropstelt dat de arts de abortus enkel met de moeder en zus zou hebben besproken en dat R. niets mocht zeggen waardoor zij haar bezwaar niet zou hebben kunnen uiten, is eveneens onwaarschijnlijk gezien de expliciete toestemming van de moeder in de abortuswet is opgenomen (CGVS, p. 14). Uw verklaringen met betrekking tot de gedwongen abortus die R. zou hebben moeten ondergaan, overtuigen dan ook niet.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen louter beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Frankrijk geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. Uw uitleg dat de klacht die u en R. in verband met de slagen en verwondingen en gedwongen abortus wilden indienen, meermaals überhaupt niet geacteerd zou zijn geweest omdat u geen bewijzen zou hebben gehad, is in de Franse context allesbehalve overtuigend (CGVS, p. 15). Bovendien blijkt uit het door R. neergelegde proces-verbaal dd. 14/10/2020, waarin zij volgens haar verklaringen onder dwang van haar familie, u en uw familie beschuldigt van seksueel misbruik en slagen en verwondingen, wel degelijk dat de Franse politionele diensten deze klachten serieus namen, ook zonder concreet begin van bewijs. Er kan dan ook niet anders dan worden geconcludeerd dat uw verklaringen dat u zich zou hebben gewend tot de Franse politie diensten, weinig waarachtig zijn. Dat u heeft nagelaten de bescherming in te roepen van de Franse autoriteiten, doet afbreuk aan de ingeroepen problemen en aan uw algehele geloofwaardigheid.

Waar voorts uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Frankrijk geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van sociale bijstand en huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Frankrijk geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat nadat u met uw ouders in Frankrijk internationale bescherming heeft aangevraagd, u er heeft kunnen genieten van opvang, bijstand, onderwijs en medische zorg. U legt voorts geen enkel begin van bewijs voor met betrekking tot de moeilijkheden die u thans inroept om huisvesting te vinden. De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, namelijk uw moeilijke gezinssituatie en uw jonge leeftijd doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonbaar dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).]

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Frankrijk geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat een ander licht te werpen op betreffende appreciatie. De kopie van uw Syrisch paspoort alsook de attesten van OPFRA, onderschrijven uw Syrische herkomst en het feit dat u in Frankrijk een begunstigde bent van internationale bescherming hetgeen door de Belgische autoriteiten niet wordt betwist. De kopie van bewijs van ziekteverzekering, toont aan dat u als begunstigde van internationale bescherming in Frankrijk, recht had op een ziekteverzekering. In verband met de foto waarop u gewond staat afgebeeld, dient te worden opgemerkt dat dit document geen uitsluitel geeft over de oorzaak noch het tijdstip van de verwonding. Uit de Whatsapp-conversaties kan de identiteit van de auteurs niet worden afgeleid waardoor dit document op geen enkele wijze tot een andere dan bovenstaande appreciatie kan leiden. Tot slot dient in verband met PV afgelegd door R. dd. 14/10/2020 te worden verwezen naar motivering in supra. Bijkomend dient in verband met betreffend document nog te worden opmerkt dat het CGVS niet betwist dat er mogelijkse familiale problemen zijn, doch dat hieruit geenszins kan worden afgeleid dat u wordt gevisieerd noch dat u geen beroep zou kunnen doen op bescherming vanwege de Franse autoriteiten.

Betreffende documenten tonen aldus op geen enkele wijze aan dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Frankrijk niet geëerbiedigd worden. De opmerkingen overgemaakt door mter. P. De Wolf dd.31 mei 2021 mbt. tot de notities van persoonlijk onderhoud, betreffen louter materiele opmerkingen die geen betrekking hebben op de motivering ten gronde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Frankrijk en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Syrische staatsburger te zijn. U bent afkomstig uit Damascus, waar u werd geboren op 26 augustus 2001. U stelt voorop een soennitische moslim te zijn. Niet lang na uw geboorte verhuisde u met uw familie naar Damascus. In 2012 verliet u samen met uw familie Syrië omwille van de burgeroorlog. U vestigde zich met uw familie in Jordanië, daar uw moeder een Jordaanse staatsburger is. Vervolgens reisden u en uw familie door naar Oman alwaar uw vader werk had gevonden. Jullie verbleven er twee jaar. Vervolgens reisden u en uw familie omstreeks 2015 via Jordanië en Turkije naar Frankrijk. Jullie dienden er een verzoek om internationale bescherming in. U en uw familie werden erkend als vluchteling door de Franse autoriteiten. U vestigde zich samen met uw familie in Soissons. U ging er naar school van het 5de lagere tot het 3de middelbaar. U moest uw studies staken van uw vader omdat hij u met een jongen had zien praten. U volgde wel nog een stage bij de Carrefour maar kon niet werken omdat u geen verblijfsvergunning had die het u toe liet om te mogen werken.

Sedert 2017 heeft u een relatie met A.A. (CGVS XXX- OV XXX). U kende hem nog van uw kindertijd uit Syrië alwaar jullie in dezelfde wijk in Damascus woonden. Jullie families waren bevriend, waardoor jullie elkaar ook in Frankrijk opzochten. Tijdens één van dergelijke familiebezoeken zagen jullie elkaar opnieuw en werden jullie verliefd. A. vroeg u ten huwelijk maar beide families waren gekant tegen jullie voornemen om te huwen. Na deze weigering slaagde u erin om A. te contacteren waardoor jullie een afspraak konden maken om samen weg te vluchten naar Parijs. In Parijs sloten jullie op 27 februari 2020 een religieus huwelijk af voor een 'sheikh'. Uiteindelijk aanvaardde de familie van A. jullie huwelijk. U trok vervolgens met A. in bij zijn ouders. Uw familie bleef zich verzetten tegen jullie huwelijk.

Nadat u en A. zich bij A.'s familie hadden gevestigd, ging A. op een zeker moment met zijn ouders op bezoek bij familie in Parijs. U bleef achter bij uw schoonzussen in het ouderlijk huis. Tijdens hun afwezigheid, hadden uw schoonzussen in de ouderlijke woning twee mannen uitgenodigd. U ging hiermee niet akkoord maar had geen invloed op uw schoonzussen. Uw echtgenoot kwam op de hoogte van wat er zich in het ouderlijke huis had afgespeeld en lichtte hier zijn vader over in. Hierop ontstonden er familiale problemen. Uw schoonzussen werden door uw vader kaalgeschoren omdat ze de eer van de familie zouden hebben bezoedeld en verlieten de woning. U werd er van beschuldigd uw schoonzussen aangezet te hebben tot dergelijk gedrag. In het licht van deze beschuldigingen besloten zij dat u van A. moest scheiden en dat u terug moest keren naar uw ouders. U weigerde op dit verzoek in te gaan en wilde bij A. blijven. In de tussentijd raakte u ook zwanger. Daar uw schoonmoeder u veel zwaar werk liet verrichten, verloor u het kindje na een maand zwangerschap.

U raakte evenwel opnieuw zwanger. Na drie maanden zwangerschap besloot uw schoonfamilie dat u toch moest terugkeren naar uw familie. U vertrok van bij A. en zijn familie. In Parijs trachtte u een klacht neer te leggen tegen uw schoonfamilie. U bezocht er een politiekantoor, en legde er verklaringen af. U kreeg geen kopie van dit proces-verbaal (PV) en de politieagent zou voor u een treinticket naar uw ouders in Soissons hebben geregeld. U keerde vervolgens terug naar uw ouders, doch zij wilden u slechts terug opnemen in de familie als u een klacht zou neerleggen tegen A. en zijn familie. Aangekomen bij uw familie werd u geslagen door uw moeder en door uw schoonbroer met een stiletto bewerkt. Op 14 oktober 2020 diende u onder druk van uw familie een klacht in tegen de familie van A.. Op 15 oktober 2020 diende u eveneens een klacht in tegen uw man A. in verband met seksueel geweld. U legde op 15 oktober eveneens een medisch attest neer waarin melding werd gemaakt van verschillende krassen op uw lichaam en stelt een tijdelijke totale arbeidsongeschiktheid voorop van 4 dagen. Na de aanklacht werd u gedwongen door uw familie om een abortus te ondergaan hetgeen ook gebeurde. Na twee maanden slaagde u erin stiekem via de telefoon van uw broer H., A. opnieuw te contacteren. U vluchtte uit de ouderlijke woonst en jullie ontmoetten elkaar op 5 december 2020 in Parijs. Jullie verbleven even in Orléans en reisden vervolgen door naar Duitsland. In België werden jullie aangehouden tijdens een identiteitscontrole. In Brussel kreeg A. een oproep van een onbekend nummer. Een voor A. onbekende stem zei dat waar jullie ook zouden zijn, men jullie zou vinden. U diende geen klacht in tegen onbekenden bij de Belgische autoriteiten. De volgende dag op 10 december 2020 wendde u zich evenwel tot de DVZ en diende u bij de Belgische autoriteiten een verzoek om

internationale bescherming in. U vreest bij terugkeer naar Frankrijk uw eigen familie en de familie van A..

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een kopie van een uittreksel van uw vluchtelingenstatuut in Frankrijk, een kopie van een uittreksel van een ziekteverzekering, een kopie van een medische verzekeringskaart en tenslotte een kopieën van PV's opgemaakt te Soissons, dd. 14 oktober 2020 en 15 oktober 2020.

Op 31 mei 2021 maakte uw advocaat mter. P. De Wolf uw opmerkingen over met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (verklaringen DVZ p. 10 , CGVS, p. 4, 10, stuk 1), blijkt dat u internationale bescherming heeft verkregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk in Frankrijk. U stelt evenwel voorop niet te weten of u nog internationale bescherming geniet en bijgevolg ook niet weet of u nog over een verblijfsvergunning beschikt en of u bijgevolg mocht werken (CGVS, p. 7).

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zou zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. U legt in dit verband overigens geen enkel begin van bewijs voor dat u problemen zou hebben gekend met de geldigheid van uw verblijfsvergunning of het bekomen van een identiteitskaart (CGVS, p. 13). Op het moment dat u internationale bescherming verkreeg, beschikte u bovendien nog over een geldige Franse verblijfsvergunning zoals blijkt uit de door u neergelegde documenten (zie stuk 1).

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Frankrijk of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet voorts worden aangenomen dat uw behandeling en rechten in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de

uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Frankrijk dreigt het slachtoffer te worden van bloedwraak/erewraak vanwege uw eigen familie en de familie van A., moet worden opgemerkt dat deze verklaringen niet kunnen overtuigen.

In verband met de vrees vanwege de familie van A., moet worden opgemerkt dat ofschoon uw schoonouders tegen het huwelijk waren, ze uiteindelijk instemden met jullie huwelijk. Door dit huwelijk te accepteren en jullie bij de familie in te laten wonen, was het ook voor de buitenwereld zichtbaar dat u en A. een koppel vormden en dat deze verbintenis door uw schoonfamilie werd geaccepteerd. Door deze acceptatie, is het moeilijk in te zien, op welke wijze jullie relatie de eer van A. zijn familie zou hebben kunnen schenden. Ofschoon er op een bepaald moment problemen zouden zijn ontstaan tussen u en uw schoonfamilie, overtuigt u niet dat u hierdoor de familie publiek ten schande zou hebben gemaakt waardoor er zware sancties zouden moeten volgen ten aanzien van u. Waar uw schoonfamilie u zou hebben verweten uw schoonzussen te hebben aangezet jongemannen uit te nodigen in de ouderlijke woonst, betreft het hier louter een interne familiale aangelegenheid. Voor de buitenwereld was dit incident immers niet gekend, laat staan dat geweten was dat u hierbij betrokken zou zijn. Gezien de schande in casu niet in de openbaarheid plaats heeft gevonden, is het dan ook niet overtuigend dat u om die reden de eer van uw schoonfamilie zou hebben gekrenkt. Dat u na betreffend incident nog 4 à 5 maanden samen met A. bij uw schoonouders bleef wonen, schraagt bovenstaande constatering (CGVS, p. 12). De door u ingeroepen problemen dat u in Frankrijk slachtoffer dreigt te worden van eerwraak vanwege uw schoonfamilie, zijn dan ook niet overtuigend.

Verder leggen u en A. ook tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip waarom jullie voor het eerst dreigementen zouden hebben ontvangen van - naar jullie vermoeden - de familie van A.. Zo beweert A. dat hij met u op zoek was naar een opvangplek in Lille toen u een spraakbericht van een onbekende afzender zou hebben ontvangen waarin jullie met de dood werden bedreigd. Hierop zouden jullie hebben beslist om door te reizen naar België, zo verklaart A. (CGVS XXX, p. 16). U verklaart in dit verband daarentegen dat jullie voor het eerst doodsbedreigingen zouden hebben ontvangen nadat jullie reeds in België waren aangekomen (CGVS, p. 13). Voorliggende tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan u geloofwaardigheid van verklaringen ter zake.

Evenmin kan worden weerhouden dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat u het slachtoffer zou worden van eerwraak vanwege uw familie. Uit uw verklaringen blijkt dat u na 8 maanden samen te hebben gewoond met A. en alsook zwanger van hem te zijn, terugkeerde naar uw ouders. U verklaarde tegenover het CGVS dat u gedwongen werd door uw schoonfamilie om naar uw ouders terug te keren (CGVS, p. 9-10). Nochtans verklaarde u tegenover de DVZ dat u zelf zou hebben beslist om terug te keren naar uw familie (zie vragenlijst CGVS, ingevuld DVZ, punt 5). U werd hiermee geconfronteerd en repliceert dat u deze verklaring nooit zou hebben afgelegd (CGVS, p. 10). U klaart hiermee voorliggende inconsistentie evenwel niet uit. Hoe het ook zij, uit uw verklaringen kan opgemaakt worden dat ofschoon u al dat niet gedwongen het huis van uw schoonouders moest verlaten, u wel uit eigen wil terugkeerde naar uw ouderlijke woonst. U nam in uw eentje de trein met een tussenstop in Parijs. Uw terugkeer staat haaks op uw vrees en bewering dat uw familie de intentie heeft om u om te brengen om de familie eer te wreken. Dat u in Parijs in een politiekantoor om hulp zou hebben gevraagd en een klacht zou hebben neergelegd doch dat de politieofficier u enkel een ticket naar Soissons, dus naar uw ouders zouden hebben bezorgd, is weinig aannemelijk (CGVS, p. 10, 12). U legt geen enkel begin van bewijs neer in verband met betreffende klacht. Nochtans legt u wel PV's voor dd. 14/10/2020 en 15/10/2020 opgesteld te Soissons, waardoor bijkomend ernstige twijfels rijzen bij de waarachtigheid van uw hulpverzoek in Parijs toen u onderweg was naar uw ouders. Uit uw terugkeer naar uw ouderlijke woonst alsook het feit dat u na uw vertrek van bij uw ouders omstreeks 5 december 2020 geen gewag maakt van concrete indicaties waaruit afgeleid zou kunnen worden dat u slachtoffer dreigt te worden van erewraak vanwege uw familie, kan aan uw vooropgestelde vrees dan ook geen geloof worden gehecht.

Uit voorafgaande moet dan ook worden geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging omwille van een van de vijf vervolgingsgronden van de Vluchtelingenconventie, te weten uw religieuze of politieke overtuiging, uw etnische origine, uw nationaliteit of uw behoren tot een sociale groep.

Evenmin kan op basis van de door u ingeroepen familiale conflicten worden aangenomen dat u in Frankrijk een ernstig risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Waar u vooropstelt slachtoffer te zijn geworden van infra-familiaal geweld waarbij zowel uw schoonfamilie als ook uw eigen familie betrokken waren, dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in betreffende periode doorgedreven pogingen heeft ondernomen om u aan de familiale context en aan het geweld van uw (schoon)ouders te onttrekken en hulp te zoeken bij de autoriteiten of hulporganisaties (CGVS, p. 13).

De door u neergelegde PV's dd. 14/10/2020 en 15/10/2020, waarvan u verklaart dat u deze heeft moeten indienen onder dwang van uw familie, en waarin u uw eigen echtgenoot en schoonfamilie respectievelijk aanklaagt voor seksueel misbruik en slagen en verwondingen, tonen nochtans wel degelijk aan dat de Franse politionele diensten deze klachten registreren.

U overtuigt niet dat u uit eigen wil, klacht heeft ingediend bij de Franse autoriteiten in verband met de feiten die tegen u werden gepleegd, door zowel uw schoonfamilie alsook uw eigen familie. Immers u verklaart dat u in opdracht en onder dwang van uw ouders bovengenoemde aanklachten moest formuleren met als doel uw echtgenoot en schoonfamilie achter de tralies te krijgen. Waar u vooropstelt dat u nadat uw schoonfamilie verliet, tijdens een tussenstop in Parijs klacht zou hebben neergelegd tegen uw schoonouders, en dit uit eigen beweging, legt u hier geen enkel begin van bewijs van voor zoals blijkt uit motivering in supra. Daarnaast kan evenmin uit uw verklaringen worden opgemaakt dat u zich op enig moment zou hebben gewend tot organisaties die vrouwen die slachtoffer worden van huiselijk, ondersteunen. Gezien u sedert 2015 Frankrijk woonachtig bent en onderwijs in Frankrijk heeft gevolgd, kan worden verwacht dat u zich tot deze hulporganisaties zou wenden.

In verband met de abortus die u gedwongen door uw ouders zou hebben ondergaan eind 2020, dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen op dit punt niet overtuigen. Vooreerst laat u na deze traumatische gebeurtenis te benoemen ten overstaan van de DVZ. Dat u dit gegeven in de context van uw verzoek om internationale bescherming met als belangrijkste motief eerwraak vanwege uw (schoon)familie onvermeld laat, roept toch de nodige vragen op. Daarnaast zijn uw verklaringen over hoe deze gedwongen abortus kon uitgevoerd worden, evenmin overtuigend. Zo verklaart u dat u op geen enkel moment in de abortusprocedure een arts in vertrouwen hebt kunnen nemen. Deze gang van zaken is alles behalve aannemelijk, te meer gezien u op het moment dat u een abortus onderging reeds meerderjarig was (CGVS, p. 11). Tenslotte legt u geen enkele medische documenten neer aangaande de abortus die zou zijn uitgevoerd. Uw verklaringen in verband met de gedwongen abortus zijn dan ook allesbehalve overtuigend.

Volledigheidshalve dient nog te worden vermeld dat ook nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zich zou hebben gewend tot de Franse autoriteiten teneinde klacht in te dienen tegen uw ouders in verband met deze gedwongen abortus. Uw echtgenoot A., stelt dat wel verschillende keren werd getracht een klacht in te dienen, maar liet verstaan dat deze klachten niet zouden zijn opgetekend wegens gebrek aan bewijs (CGVS 20/19585, p.15). Gezien de ernst van de feiten alsook het gegeven dat u reeds klacht had neergelegd voor feiten die u op dat moment evenmin concreet kon bewijzen, is deze uitleg opnieuw niet aannemelijk.

Op basis van de gegevens die voorhanden zijn dient dan ook te worden geconcludeerd dat u naar aanleiding van uw ervaringen louter beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Frankrijk geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet .

Waar voorts uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Frankrijk geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van sociale bijstand en huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Frankrijk geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat nadat u en uw ouders door de Franse autoriteiten internationale bescherming werd toegekend, u er heeft genoten van huisvesting, bijstand, onderwijs en medische zorg. U legt dan ook geen enkel begin van bewijs neer met betrekking tot de moeilijkheden die u thans inroept om huisvesting en werk te vinden. Waar u vooropstelt dat u niet gemachtigd zou zijn om te werken (CGVS, p. 7), spreekt het uittreksel van uw vluchtelingenstatuut dit flagrant tegen gezien hier duidelijk op vermeld staat dat u mocht werken (zie stuk 1). De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, namelijk uw moeilijke gezinssituatie en uw jonge leeftijd doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).]

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Frankrijk geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat een ander licht te werpen op betreffende appreciatie. De kopie van het uittreksel van uw vluchtelingenstatuut in Frankrijk, onderschrijft dat u in Frankrijk een begunstigde bent van internationale bescherming hetgeen door de Belgische autoriteiten niet wordt betwist. De kopie van een uittreksel van een ziekte verzekering alsook van een medische verzekeringskaart, tonen aan dat u als begunstigde van internationale bescherming in Frankrijk, recht had op een ziekteverzekering. In verband met de kopieën van PV's opgemaakt te Soissons dd. 14 oktober 2020 en 15 oktober 2020 kan worden verwezen naar de motivering in supra. Waar het PV ook gewag maakt van een medisch attest dat melding maakt van krassen op uw lichaam en een arbeidsongeschiktheid van de 4 dagen, laat u na betreffend medisch attest over te maken aan het CGVS, waardoor het CGVS moeilijk betreffende informatie kan beoordelen. Hoe het ook zij, betreffende documenten tonen op geen enkele wijze dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Frankrijk niet geëerbiedigd worden. De opmerkingen overgemaakt door mter. P. De Wolf dd.31 mei 2021 mbt. tot de notities van persoonlijk onderhoud, betreffen louter materiele opmerkingen die geen betrekking hebben op de motivering ten gronde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Frankrijk en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekers voeren een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 20 en volgende van richtlijn 2011/95/EU betreffende normen betreffende de voorwaarden waaraan onderdanen van derde landen of staatlozen moeten voldoen om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, tot een status uniform voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en de inhoud van deze 3 bescherming (herschikking), (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 4, 18 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM^o en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betogen dat zij in het ongewisse blijven over de geldigheid van hun verblijfstitel in Frankrijk en over de mogelijkheid om er probleemloos opnieuw van de bescherming te kunnen genieten in geval van terugkeer. Zij wijzen erop dat zij tijdens hun verhoor duidelijk hadden aangegeven dat ze niet weten of de internationale bescherming nog geldig was, of ze nog over een vergunning beschikken en of ze de daaraan verbonden rechten nog kunnen genieten. Ze verwijten de commissaris-generaal niet ingegaan te zijn op de omstandigheden waarin de Franse autoriteiten de toegekende status kunnen herroepen of intrekken.

Zij betogen dat de commissaris-generaal slechts over een mogelijkheid beschikt en geenszins over een verplichting om het door hen ingediende verzoek onontvankelijk te verklaren en stippen hierbij aan dat rekening moet gehouden worden met eventuele kwetsbare groepen. Ze leggen uit dat verzoekster een miskraam heeft gehad door het verrichten van zwaar werk bij de schoonfamilie en een gedwongen abortus heeft ondergaan, waardoor ze twee traumatiserende gebeurtenissen heeft meegemaakt die een hoge psychologische tol hebben geëist. Ze zou opnieuw zwanger zijn en de bevalling is voorzien op 22 oktober 2021. Haar terugsturen naar haar schoonfamilie zou een gevaar vormen voor haar zwangerschap of kindje. Ze zouden geen sociaal netwerk hebben en in een zeer kwetsbare situatie belanden.

Ze leggen uit dat ze Frankrijk hebben verlaten uit vrees voor hun daar verblijvende families. Ze zouden een klacht hebben neergelegd bij de Franse politie, maar die zou niet in overweging zijn genomen bij gebrek aan bewijzen.

2.3. Nieuwe stukken

Bij het verzoekschrift voegen verzoekers het volgende nieuwe stuk:

- zwangerschapsattest

2.4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de

richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

2.5. De beoordeling ten gronde

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers reeds internationale bescherming genieten in Frankrijk. Verzoeker verklaarde dat zijn familie in 2016 erkend werd als vluchteling in Frankrijk toen hij nog minderjarig was en dat hij via zijn familie ook werd erkend (AD CGVS verzoeker, deel DVZ, verklaring DVZ 16.01.2021, vraag 22). Hij verwees verder naar de door hem neergelegde stukken en stelde dat daaruit zijn erkenning blijkt. Verzoekster legde een bewijs neer dat zij in Frankrijk de vluchtelingenstatus werd toegekend (AD CGVS verzoekster, stukken voorgelegd door verzoeker, stuk 1). Er zijn geen indicaties dat verzoekers thans niet langer deze vluchtelingenstatus in Frankrijk zouden genieten. Dit wordt door verzoekers niet betwist. Wel betwisten zij er nog over een geldige verblijfsvergunning te (kunnen) beschikken en zich aldaar op de rechten te kunnen beroepen die verbonden zijn met de internationale beschermingsstatus.

Betreffende verzoekers' argumentatie omtrent de actuele geldigheid van de verblijfstitel die hen in Frankrijk werd toegekend, namelijk de vluchtelingenstatus, wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar de Kwalificatierichtlijn in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit blijkt dat zij actueel niet meer over de vluchtelingenstatus zouden beschikken. Zij brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Aangezien de geldigheid van verzoekers internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zouden kunnen terugkeren naar Frankrijk, en dat zij er de hen verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zouden (kunnen) genieten.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij het commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoekers die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stellen, om persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kunnen rekenen. Verzoekers leveren dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU). Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te

bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Frankrijk en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van het dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);

- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Frankrijk sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

De Raad benadrukt dat er geen informatie voorligt waaruit blijkt dat de levensomstandigheden in Frankrijk voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Frankrijk *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Franse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake is van een preciaire situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Frankrijk. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Frankrijk zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Frankrijk werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In casu ligt de situatie voor van een man van 19 jaar en diens partner van 20 jaar, die betogen in geval van terugkeer naar Frankrijk te vrezen voor hun families. Ze zouden hiervoor geen bescherming kunnen krijgen van de Franse autoriteiten. Verzoekers houden aldus in wezen voor als slachtoffers van bloedwraak te behoren tot een *“sociale groep”*, waardoor ze onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève ressorteren en zij in Frankrijk een ernstig risico lopen op het lijden van ernstige

schade nu zij er geen beroep kunnen doen op de nationale bescherming geboden door de Franse autoriteiten.

De Raad merkt op dat verzoekers niet aantonen dat zij in hun hoedanigheid als statushouders een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waartegen de Franse autoriteiten onverschillig zouden staan.

De Raad stelt vast dat uit verzoekers verklaringen geenszins blijkt dat hij in Frankrijk, nadat hij met zijn ouders er een verzoek tot internationale bescherming had ingediend, niet heeft kunnen genieten van opvang, bijstand, onderwijs en medische zorg. Zo verklaarde verzoeker dat hij met zijn familie na zijn aankomst in Frankrijk in 2016 woonachtig was in Le Mans (CGVS verhoor verzoeker, p. 4), hij in Frankrijk een jaar voor kok en een jaar voor timmerman heeft gestudeerd, hij een goede kapper is en daarnaast pizza's bakt. Verzoeker legde een verzekeringsattest voor waaruit blijkt dat hij als begunstigde van internationale bescherming recht had op een ziekteverzekering (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5 "*attestation de droits à l'assurance maladie et à la complémentaire santé solidaire*"). Ook verzoeksters verklaringen leiden tot dezelfde vaststellingen. Zo verklaarde zij met haar familie woonachtig te zijn geweest in Soiccon en er school te hebben gelopen. Zij voegde toe dat haar vader er tewerkgesteld is en zij er zelf gesolliciteerd heeft (CGVS verhoor verzoekster, p. 4, 5 en 7). De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekster bezwaarlijk kan voorhouden niet gemachtigd te zijn om te werken (CGVS verhoor verzoekster, p. 7), nu het tegendeel blijkt uit het uittreksel van haar vluchtelingenstatuut waarop vermeld staat dat zij mocht werken (AD CGVS, stukken voorgelegd door de asielzoeker, verzoekster, stuk 1).

M.b.t. de moeilijkheden die zij zouden ondervinden om huisvesting te vinden (CGVS verhoor verzoekster, p. 9; CGVS verhoor verzoeker, p. 13) merkt de Raad op dat verzoekers op geen enkele wijze *in concreto* aannemelijk maken dat zij niet in staat zouden zijn toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt en de huisvestingsmarkt in Frankrijk. Verzoekers geven geen blijk van concrete stappen die zij zouden hebben ondernomen om in Frankrijk huisvesting of een tewerkstelling te kunnen bekomen. Verzoeker verklaarde weliswaar vele departementen te hebben bezocht in Orléans, maar anderzijds er slechts twee nachten te zijn verbleven (CGVS verhoor verzoeker, p. 16). Waar hij verklaarde ook een woning te hebben gezocht in Lille, werd er verder geen informatie bijgebracht waaruit blijkt welke concrete stappen hij aldaar zou hebben ondernomen. Dat het niet de bedoeling was om in Frankrijk te blijven blijkt uit verzoekers verklaring, dat hij geen klacht meer had ingediend in Lille "*omdat hij wist dat hij er niet meer ging blijven*" en besloten had om verder te reizen (CGVS, verhoor verzoeker, p. 17). Het loutere feit dat verzoekers moeilijkheden ondervinden bij het zoeken naar huisvesting of tewerkstelling is echter niet voldoende om te spreken van "*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*", waarbij deze "*tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid*" bereiken.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal het verhaal van verzoekers omtrent de bloed- en eerwraak van hun respectievelijke families ongeloofwaardig acht. Zo wijst de commissaris-generaal op de volgende elementen die de geloofwaardigheid van hun vrees ondermijnen:

- verzoekers ouders stemden uiteindelijk in met het huwelijk, waardoor niet blijkt dat verzoeker, door het afsluiten van dit huwelijk, de eer van de familie zou hebben geschonden;
- verzoekers zijn na het incident, waarbij verzoekers familie verzoekster zou hebben verweten verzoekers zussen te hebben aangezet Afghaanse jongemannen uit te nodigen in de ouderlijke woonst, nog 4 à 5 maanden bij verzoekers ouders verbleven;
- het voormelde incident was niet publiek gekend maar betrof een interne familieaangelegenheid;
- verzoekers verklaring, dat hij met rust zou worden gelaten als hij weer "*de oude wordt*", staat haaks op het principe van de eerwraak, waar de familie-eer enkel kan worden hersteld door ernstige sancties;
- de vrijwillige terugkeer van verzoekster naar haar ouders staat haaks op de vrees voor bloedwraak;
- De tegenstrijdige verklaringen van verzoekers omtrent het tijdstip waarop zij voor het eerst dreigementen zouden hebben ontvangen van hun familie;
- Verzoekers geen doorgedreven pogingen hebben ondernomen om zich aan hun familiale context en aan het geweld van verzoekers ouders te onttrekken;
- Verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij, toen zij hulp vroeg bij een politiekantoor, louter een ticket werd overhandigd om zich terug te begeven naar haar ouders, terwijl zij wel in staat is een proces-verbaal voor te leggen van 14/10/2020 en 15/10/2020;
- Verzoekster zich op geen enkel moment heeft gewend tot organisaties die vrouwen die slachtoffer zijn worden van huiselijk geweld ondersteunen;

- De toestemming van de moeder vereist is voor een abortus, waardoor de abortus op basis van de loutere beslissing van verzoeksters moeder en zus niet aannemelijk wordt gemaakt;
- Verzoekster van de gedwongen abortus geen melding heeft gemaakt bij de DVZ;
- Er geen klacht werd ingediend na de gedwongen abortus;
- Verzoekers nagelaten hebben zich te wenden tot de Franse autoriteiten en politie met het oog op bescherming.

Verzoekers herhalen in wezen de verklaringen die zij hebben afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal doch slagen er niet in de pertinente motieven m.b.t. hun geuite vrees ten aanzien van hun familie en de nationale bescherming door de Franse autoriteiten te weerleggen. De volgende motieven worden door de Raad tot de zijnen gemaakt:

"Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Frankrijk dreigt slachtoffer te worden van bloedwraak moet worden opgemerkt dat deze verklaringen niet kunnen overtuigen.

Vooreerst dient te worden opmerkt dat ofschoon uw ouders tegen het huwelijk met R. waren, ze uiteindelijk instemden met dat huwelijk. Door dit huwelijk te accepteren en jullie bij de familie in te laten wonen, was het ook voor de buitenwereld zichtbaar dat u en R. een koppel vormden en dat deze verbintenis door de familie werd geaccepteerd. Door deze acceptatie, is het moeilijk in te zien, op welke wijze u de familie-eer zou hebben geschonden door uw relatie met R. gewoonweg verder te zetten. Ofschoon er op een bepaald moment problemen zouden zijn ontstaan tussen R. en uw familie, overtuigt u niet dat R. hierdoor de familie publiek ten schande zou hebben gemaakt waardoor er zware sancties zouden moeten volgen. Waar uw familie R. zou hebben verweten uw zussen te hebben aangezet Afghaanse jongemannen uit te nodigen in de ouderlijke woonst, betreft het hier louter een interne familieaangelegenheid. Voor de buitenwereld was dit incident immer niet gekend, laat staan dat geweten was dat R. hierbij betrokken zou zijn. Gezien de schande in casu, niet in de openbaarheid heeft plaatsgevonden, is het dan ook niet overtuigend dat u om die reden door uw familie zou zijn gedwongen te scheiden van R.. Laat staan dat u door uw weigering te scheiden de familie verder ten schande zou maken en deze schande enkel zou kunnen worden rechtgezet door u om het leven te brengen. Dat u na betreffend incident nog 4 à 5 maanden samen met R. bij uw ouders bleef wonen schraagt bovenstaande vaststelling (CGVS, p. 12). De door u ingeroepen problemen dat u in Frankrijk slachtoffer dreigt te worden van eerwraak, zijn dan ook niet overtuigend.

Verder roept u in, dat na uw vertrek met R. in december 2020, uw ouders via via zouden hebben vernomen dat u uw echtgenote R. de vrijheid zou hebben gegeven om live te gaan op Instagram alsook om te roken (CGVS, p.17). U stelt in dit verband immers dat als u terug de "oude" zou worden, met andere woorden u zich opnieuw zou conformeren naar de waarden en normen van uw ouders, ze u weer met rust zouden laten (CGVS, p. 17). Deze redenering staat haaks op het principe van de eerwraak, waar de familie eer enkel kan worden hersteld door ernstige sancties en in uw geval, zoals u beweert door uw dood. Uw verklaringen in dit verband zijn dan ook niet consistent en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat u bij terugkeer naar Frankrijk dreigt het slachtoffer te worden van eerwraak.

Verder leggen u en R. tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip waarom jullie voor het eerst dreigementen zouden hebben ontvangen van uw familie. Zo beweert u dat u met R. op zoek was naar een opvang in Lille toen u een spraakbericht van een onbekende afzender zou hebben ontvangen, met de doodsb bedreiging. Hierop zouden jullie hebben beslist om door te reizen naar België (CGVS, p. 16). Uw echtgenote R. verklaart in dit verband nochtans dat jullie voor het eerst doodsb bedreigingen zouden hebben ontvangen nadat jullie al in België waren aangekomen (CGVS 20/19585, p 13). Voorliggende tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan u geloofwaardigheid van verklaringen ter zake.

Uit voorafgaande moet dan ook worden geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging omwille van een van de vijf vervolgingsgronden van de Vluchtelingenconventie, te weten uw religieuze of politieke overtuiging, uw etnische origine, uw nationaliteit of uw behoren tot een sociale groep.

Evenmin kan op basis van de door u ingeroepen familiale conflicten worden aangenomen dat u in Frankrijk een ernstig risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Zo verklaarde u een maand lang opgesloten te zijn geweest nadat uw familie er achter kwam dat u een relatie onderhield met R. (CGVS, p. 8). Dat u na deze feiten ofschoon uw ouders finaal het huwelijk met R. goedkeurden, opnieuw besloot in te trekken bij uw ouders, doet afbreuk aan de ernst van de schade die u inroept die werd veroorzaakt door uw ouders. U had immers in Frankrijk op zoek kunnen gaan naar hulp om samen met R. een eigen onderkomen te vinden, waar u onafhankelijker van uw familie uw leven zou kunnen uitbouwen. Dat u dit heeft nagelaten en opnieuw in trok bij uw ouders, ondergraaft de ernst van de feiten ten aanzien van uw persoon, die u inroept.

U stelt vervolgens dat toen er problemen ontstonden tussen R. en uw familie, u door uw vader werd geslagen nadat u weigerde van R. te scheiden. R. zou in deze periode, die ongeveer 8 maanden in beslag nam, door uw familie dusdanig slecht zijn behandeld dat ze een miskraam zou hebben gekregen. In dit verband dient te worden opgemerkt dat u ondanks het intra-familiaal geweld, woonachtig bleef bij uw familie. U gevraagd waarom u gedurende deze periode niet met R. een veiliger onderkomen of hulp zocht, geeft u aan dat het u niet zou zijn gelukt een ander onderkomen te vinden. Daarnaast zou u niet hebben kunnen werken omdat u niet over een verblijfskaart beschikte waardoor u eveneens belemmerd was in uw mogelijkheden om bij uw familie te kunnen vertrekken. Gezien u een begunstigde bent van internationale bescherming in Frankrijk en u daarnaast in supra blijkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt in verband met uw problemen om een verblijfsvergunning te bekomen, kan deze uitleg niet worden weerhouden. Nergens uit uw verklaringen blijkt dan ook dat u in betreffende periode doorgedreven pogingen heeft ondernomen om u samen met R. aan uw familiale context en aan het geweld van uw ouders vis a vis u zelf en uw zwangere vrouw te onttrekken (CGVS, p. 13).

In dit verband dienen ook vraagtekens te worden geplaatst bij uw verklaring dat u als toekomstige vader, zou zijn benadeeld door de abortus die uw echtgenote R., gedwongen door haar ouders, zou hebben moeten ondergaan.

Vooreerst is het opmerkelijk dat R. bij haar verklaringen tegenover de DVZ niet aanhaalt een gedwongen abortus te hebben ondergaan. U noch R. leggen geen enkel begin van bewijs voor in verband met betreffende abortus die in Frankrijk in het najaar van 2020 zou hebben plaatsgevonden. Dat u vooropstelt dat de arts de abortus enkel met de moeder en zus zou hebben besproken en dat R. niets mocht zeggen waardoor zij haar bezwaar niet zou hebben kunnen uiten, is eveneens onwaarschijnlijk gezien de expliciete toestemming van de moeder in de abortuswet is opgenomen (CGVS, p. 14). Uw verklaringen met betrekking tot de gedwongen abortus die R. zou hebben moeten ondergaan, overtuigen dan ook niet.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen louter beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Frankrijk geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. Uw uitleg dat de klacht die u en R. in verband met de slagen en verwondingen en gedwongen abortus wilden indienen, meermaals überhaupt niet geactiveerd zou zijn geweest omdat u geen bewijzen zou hebben gehad, is in de Franse context allesbehalve overtuigend (CGVS, p. 15). Bovendien blijkt uit het door R. neergelegde proces-verbaal dd. 14/10/2020, waarin zij volgens haar verklaringen onder dwang van haar familie, u en uw familie beschuldigt van seksueel misbruik en slagen en verwondingen, wel degelijk dat de Franse politionele diensten deze klachten serieus namen, ook zonder concreet begin van bewijs. Er kan dan ook niet anders dan worden geconcludeerd dat uw verklaringen dat u zich zou hebben gewend tot de Franse politie diensten, weinig waarachtig zijn. Dat u heeft nagelaten de bescherming in te roepen van de Franse autoriteiten, doet afbreuk aan de ingeroepen problemen en aan uw algehele geloofwaardigheid."

Omtrent de door verzoekster geuite vrees voor haar familie motiveerde de commissaris-generaal op goede gronden wat volgt:

"Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Frankrijk dreigt het slachtoffer te worden van bloedwraak/erewraak vanwege uw eigen familie en de familie van A., moet worden opgemerkt dat deze verklaringen niet kunnen overtuigen.

In verband met de vrees vanwege de familie van A., moet worden opgemerkt dat ofschoon uw schoonouders tegen het huwelijk waren, ze uiteindelijk instemden met jullie huwelijk. Door dit huwelijk te accepteren en jullie bij de familie in te laten wonen, was het ook voor de buitenwereld zichtbaar dat u en

A. een koppel vormden en dat deze verbintenis door uw schoonfamilie werd geaccepteerd. Door deze acceptatie, is het moeilijk in te zien, op welke wijze jullie relatie de eer van A. zijn familie zou hebben kunnen schenden. Ofschoon er op een bepaald moment problemen zouden zijn ontstaan tussen u en uw schoonfamilie, overtuigt u niet dat u hierdoor de familie publiek ten schande zou hebben gemaakt waardoor er zware sancties zouden moeten volgen ten aanzien van u. Waar uw schoonfamilie u zou hebben verweten uw schoonzussen te hebben aangezet jongemannen uit te nodigen in de ouderlijke woonst, betreft het hier louter een interne familiale aangelegenheid. Voor de buitenwereld was dit incident immers niet gekend, laat staan dat geweten was dat u hierbij betrokken zou zijn. Gezien de schande in casu niet in de openbaarheid plaats heeft gevonden, is het dan ook niet overtuigend dat u om die reden de eer van uw schoonfamilie zou hebben gekrenkt. Dat u na betreffend incident nog 4 à 5 maanden samen met A. bij uw schoonouders bleef wonen, schraagt bovenstaande constatering (CGVS, p. 12). De door u ingeroepen problemen dat u in Frankrijk slachtoffer dreigt te worden van eerwraak vanwege uw schoonfamilie, zijn dan ook niet overtuigend.

Verder leggen u en A. ook tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip waarom jullie voor het eerst dreigementen zouden hebben ontvangen van - naar jullie vermoeden - de familie van A.. Zo beweert A. dat hij met u op zoek was naar een opvangplek in Lille toen u een spraakbericht van een onbekende afzender zou hebben ontvangen waarin jullie met de dood werden bedreigd. Hierop zouden jullie hebben beslist om door te reizen naar België, zo verklaart A. (CGVS XXX, p. 16). U verklaart in dit verband daarentegen dat jullie voor het eerst doodsbedreigingen zouden hebben ontvangen nadat jullie reeds in België waren aangekomen (CGVS, p. 13). Voorliggende tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan u geloofwaardigheid van verklaringen ter zake.

Evenmin kan worden weerhouden dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat u het slachtoffer zou worden van eerwraak vanwege uw familie. Uit uw verklaringen blijkt dat u na 8 maanden samen te hebben gewoond met A. en alsook zwanger van hem te zijn, terugkeerde naar uw ouders. U verklaarde tegenover het CGVS dat u gedwongen werd door uw schoonfamilie om naar uw ouders terug te keren (CGVS, p. 9-10). Nochtans verklaarde u tegenover de DVZ dat u zelf zou hebben beslist om terug te keren naar uw familie (zie vragenlijst CGVS, ingevuld DVZ, punt 5). U werd hiermee geconfronteerd en repliceert dat u deze verklaring nooit zou hebben afgelegd (CGVS, p. 10). U klaart hiermee voorliggende inconsistentie evenwel niet uit. Hoe het ook zij, uit uw verklaringen kan opgemaakt worden dat ofschoon u al dat niet gedwongen het huis van uw schoonouders moest verlaten, u wel uit eigen wil terugkeerde naar uw ouderlijke woonst. U nam in uw eentje de trein met een tussenstop in Parijs. Uw terugkeer staat haaks op uw vrees en bewering dat uw familie de intentie heeft om u om te brengen om de familie eer te wreken. Dat u in Parijs in een politiekantoor om hulp zou hebben gevraagd en een klacht zou hebben neergelegd doch dat de politieofficier u enkel een ticket naar Soissons, dus naar uw ouders zouden hebben bezorgd, is weinig aannemelijk (CGVS, p. 10, 12). U legt geen enkel begin van bewijs neer in verband met betreffende klacht. Nochtans legt u wel PV's voor dd. 14/10/2020 en 15/10/2020 opgesteld te Soissons, waardoor bijkomend ernstige twijfels rijzen bij de waarachtigheid van uw hulpverzoek in Parijs toen u onderweg was naar uw ouders. Uit uw terugkeer naar uw ouderlijke woonst alsook het feit dat u na uw vertrek van bij uw ouders omstreeks 5 december 2020 geen gewag maakt van concrete indicaties waaruit afgeleid zou kunnen worden dat u slachtoffer dreigt te worden van erewraak vanwege uw familie, kan aan uw vooropgestelde vrees dan ook geen geloof worden gehecht.

Uit voorafgaande moet dan ook worden geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging omwille van een van de vijf vervolgingsgronden van de Vluchtelingenconventie, te weten uw religieuze of politieke overtuiging, uw etnische origine, uw nationaliteit of uw behoren tot een sociale groep.

Evenmin kan op basis van de door u ingeroepen familiale conflicten worden aangenomen dat u in Frankrijk een ernstig risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Waar u vooropstelt slachtoffer te zijn geworden van infra-familiaal geweld waarbij zowel uw schoonfamilie als ook uw eigen familie betrokken waren, dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in betreffende periode doorgedreven pogingen heeft ondernomen om u aan de familiale context en aan het geweld van uw (schoon)ouders te onttrekken en hulp te zoeken bij de autoriteiten of hulporganisaties (CGVS, p. 13).

De door u neergelegde PV's dd. 14/10/2020 en 15/10/2020, waarvan u verklaart dat u deze heeft moeten indienen onder dwang van uw familie, en waarin u uw eigen echtgenoot en schoonfamilie

respectievelijk aanklaagt voor seksueel misbruik en slagen en verwondingen, tonen nochtans wel degelijk aan dat de Franse politionele diensten deze klachten registreren.

U overtuigt niet dat u uit eigen wil, klacht heeft ingediend bij de Franse autoriteiten in verband met de feiten die tegen u werden gepleegd, door zowel uw schoonfamilie alsook uw eigen familie. Immers u verklaart dat u in opdracht en onder dwang van uw ouders bovengenoemde aanklachten moest formuleren met als doel uw echtgenoot en schoonfamilie achter de tralies te krijgen. Waar u vooropstelt dat u nadat uw schoonfamilie verliet, tijdens een tussenstop in Parijs klacht zou hebben neergelegd tegen uw schoonouders, en dit uit eigen beweging, legt u hier geen enkel begin van bewijs van voor zoals blijkt uit motivering in supra. Daarnaast kan evenmin uit uw verklaringen worden opgemaakt dat u zich op enig moment zou hebben gewend tot organisaties die vrouwen die slachtoffer worden van huiselijk, ondersteunen. Gezien u sedert 2015 Frankrijk woonachtig bent en onderwijs in Frankrijk heeft gevolgd, kan worden verwacht dat u zich tot deze hulporganisaties zou wenden.

In verband met de abortus die u gedwongen door uw ouders zou hebben ondergaan eind 2020, dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen op dit punt niet overtuigen. Vooreerst laat u na deze traumatische gebeurtenis te benoemen ten overstaan van de DVZ. Dat u dit gegeven in de context van uw verzoek om internationale bescherming met als belangrijkste motief eerwraak vanwege uw (schoon)familie onvermeld laat, roept toch de nodige vragen op. Daarnaast zijn uw verklaringen over hoe deze gedwongen abortus kon uitgevoerd worden, evenmin overtuigend. Zo verklaart u dat u op geen enkel moment in de abortusprocedure een arts in vertrouwen hebt kunnen nemen. Deze gang van zaken is alles behalve aannemelijk, te meer gezien u op het moment dat u een abortus onderging reeds meerderjarig was (CGVS, p. 11). Tenslotte legt u geen enkele medische documenten neer aangaande de abortus die zou zijn uitgevoerd. Uw verklaringen in verband met de gedwongen abortus zijn dan ook allesbehalve overtuigend.

Volledigheidshalve dient nog te worden vermeld dat ook nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zich zou hebben gewend tot de Franse autoriteiten teneinde klacht in te dienen tegen uw ouders in verband met deze gedwongen abortus. Uw echtgenoot A., stelt dat wel verschillende keren werd getracht een klacht in te dienen, maar liet verstaan dat deze klachten niet zouden zijn opgetekend wegens gebrek aan bewijs (CGVS 20/19585, p.15). Gezien de ernst van de feiten alsook het gegeven dat u reeds klacht had neergelegd voor feiten die u op dat moment evenmin concreet kon bewijzen, is deze uitleg opnieuw niet aannemelijk.

Op basis van de gegevens die voorhanden zijn dient dan ook te worden geconcludeerd dat u naar aanleiding van uw ervaringen louter beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Frankrijk geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet."

Waar zij de commissaris-generaal verwijten geen rekening gehouden te hebben met de twee traumatiserende gebeurtenissen van verzoekster, namelijk haar miskraam en een gedwongen abortus, kan de Raad hen niet bijtreden. Betreffende de gedwongen abortus stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat die niet aannemelijk wordt gemaakt op grond van volgende vaststellingen. Dat verzoekster van haar gedwongen abortus geen melding maakte bij het verhoor bij DVZ ondermijnt sterk de geloofwaardigheid ervan nu dergelijke ingrijpende gebeurtenis de kern vormt van haar vrees voor haar familie en verzoekster verder geen verklaring geeft voor het feit dat zij dit niet vermeld heeft. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekster op het moment van de gedwongen abortus reeds meerderjarig was en uit niets blijkt dat de Franse autoriteiten een abortus zouden uitvoeren zonder de toestemming van de meerderjarige moeder. Daarbij kan de Raad nog opmerken dat de verklaringen omtrent de gedwongen abortus niet ondersteund worden door enig medisch document, wat zich volgens verzoeksters verklaringen bij haar ouders zou bevinden (CGVS verhoor verzoekster p. 11). Dat verzoekers niet in staat zouden zijn geweest om enige klacht in te dienen omtrent de gedwongen abortus bij de Franse autoriteiten ondermijnt ook verder de geloofwaardigheid ervan nu zij wel in staat bleek om een klacht neer te leggen en dit naar eigen zeggen onder dwang van haar ouders waarvan de Franse politie een proces-verbaal opstelde nadat zij was uitgenodigd op 14 en 15 oktober 2020 (CGVS, verhoor verzoekster, p. 12). De Raad merkt nog op dat verzoekers getuigen van zelfredzaamheid nu zij besloten hebben hun respectievelijk ouderlijk huis te verlaten en te vluchten naar Parijs en vervolgens naar Orléans, waarna zij doorreisden naar België. Dat verzoekers niet eerder in staat zouden zijn geweest te vluchten van hun families komt de Raad niet geloofwaardig over.

Verzoekers kunnen de Raad niet overtuigen van de bloedwraak en eerwraak die door hun families ten aanzien van hen zou zijn uitgesproken. Indien werkelijk een bloedwraak werd uitgesproken tegen de verzoekers, is het opmerkelijk dat verzoekers nog bleven inwonen bij de ouders van verzoeker en dat verzoekster ook vrijwillig met de trein terugkeerde naar haar eigen familie (CGVS verhoor verzoeker, p. 10). Dergelijk gedrag acht de Raad niet conform met iemand die daadwerkelijk ten prooi dreigt te vallen aan een bloedwraak. In diezelfde optiek is het merkwaardig dat de bloedwraak zou worden hersteld louter op grond van het feit dat verzoeker terug “*de oude wordt*”, terwijl volgens verzoekers verklaringen de ergst mogelijke straf boven zijn hoofd dreigt te hangen, namelijk gedood te worden. Bovendien overtuigen de gronden op basis waarvan de bloedwraak zou zijn uitgesproken allerm minst. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar geoordeeld werd dat het weinig geloofwaardig is dat er sprake is van bloedwraak op grond van verzoekers relatie, nu verzoekers familie uiteindelijk heeft ingestemd met hun huwelijk, zij gedurende 8 maanden hebben ingewoond bij de familie van verzoeker (CGVS verhoor verzoeker, p. 13) en verzoekers familie aldus openlijk hun verbintenis heeft geaccepteerd. De tegenstrijdige verklaringen van verzoekers omtrent het tijdstip waarop zij voor het eerst dreigementen zouden hebben ontvangen van hun familie ondergraven mee de geloofwaardigheid van hun geuite vrees. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker verklaarde dat de directe aanleiding voor de vlucht naar België de dreigtelefoon was die hij ontving tijdens hun zoektocht naar een opvang in Lille (CGVS verhoor verzoeker, p. 16), terwijl verzoekster verklaarde voor het eerst doodsb bedreigingen te hebben ontvangen nadat ze al in België waren aangekomen (CGVS verhoor verzoekster, p. 13). Dergelijke tegenstrijdigheid die net zoals de overige motieven onbesproken wordt gelaten in het verzoekschrift, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

Deze voorafgaande vaststellingen, waaromtrent verzoekers geen enkele poging ondernemen om die te weerleggen, volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen omtrent de bloed- en eerwraak die zij zouden hebben gekend in Frankrijk met hun families. Gelet op die beoordeling tonen verzoekers evenmin aan te moeten vrezen voor hun families omwille van de geboorte van hun kindje, waarvan de bevalling is voorzien op 22 oktober 2021. Uit voorgaande blijkt afdoende dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat haar schoonfamilie een gevaar zou vormen voor hun pas geboren kindje.

Waar zij nog wijzen op hun kwetsbare positie in Frankrijk omdat ze er over geen sociaal netwerk beschikken, merkt de Raad op dat dit niet strookt met verzoekers verklaring, nu hij uitlegde dat zijn burens en vrienden getuigen waren bij hun huwelijk afgesloten op 27 februari 2020 in Parijs (CGVS verhoor verzoeker, p. 5).

Zelfs indien verzoekers al problemen zouden hebben gekend met hun familie die in Frankrijk verblijft, rijst nog de vraag of zij aantonen dat zij in hun geval geen toegang zullen hebben tot doeltreffende overheidsbescherming in Frankrijk. Hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante elementen. De omstandigheid dat een verzoeker al dan niet aangifte heeft gedaan is één van de elementen die in aanmerking moeten worden genomen, maar niet de enige. Wanneer uit de individuele omstandigheden eigen aan de zaak of uit de algemene landeninformatie blijkt dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen tevergeefs dan wel ondoeltreffend zou zijn geweest of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen, dan kan van een verzoeker niet worden verwacht dat hij zich wendt tot zijn lokale autoriteiten en aangifte doet. Het is dus op basis van het geheel van de elementen die de zaak kenmerken, dat moet worden nagegaan of verzoekers aantonen dat zij in hun geval geen toegang hebben tot doeltreffende bescherming vanwege de Franse overheden. De Raad stelt vast dat verzoekers hiertoe in gebreke blijven. Immers, zij beperken zich tot een loutere verklaring dat hun klacht niet ernstig werd genomen bij gebrek aan bewijs, maar tonen niet *in concreto* aan dat de overheidsbescherming niet toegankelijk zou zijn geweest. Dit klemmt des te meer nu verzoekster wel in staat bleek een klacht neer te leggen tegen verzoeker - naar eigen zeggen onder dwang van haar familie - en dat de politie, ondanks een gebrek aan bewijs hier wel overging tot het opstellen van een proces-verbaal (CGVS verhoor verzoekster, p. 12). Hieruit kan de Raad niet anders dan afleiden dat de Franse politionele diensten wel degelijk klachten registreren ook al wordt er niet onmiddellijk een bewijs voorgebracht.

Uit niets blijkt derhalve en verzoekers maken, gelet op hun nalaten hun vermeende problemen bij de Franse autoriteiten aan te kaarten en aan te klagen, niet *in concreto* aannemelijk dat de Franse autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen met betrekking tot hun verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekers tonen derhalve niet aan dat het hen met betrekking tot de

door hen ingeroepen problematiek, daargelaten de geloofwaardigheid van die verklaarde problemen, aan bescherming geboden door de Franse autoriteiten ontbreekt.

Bijgevolg blijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Frankrijk.

Verzoekers kunnen, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Met een loutere verwijzing naar hun vermeende kwetsbare situatie zonder deze aan te tonen, maken zij niet *in concreto* aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Frankrijk in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Frankrijk hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekers verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Franse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekers maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Frankrijk werd verleend, kunnen stellen. De stelling dat verzoekers in geval van terugkeer naar Frankrijk zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekers concreet aantonen dat zij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet kunnen worden gevolgd in hun betoog dat de commissaris-generaal door te besluiten dat hun in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is, artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet of de motiveringsplicht heeft geschonden. Een schending van de overige aangevoerde middelen blijkt evenmin.

Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift nog de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO